

Horti Eystettensis, speciosam: nana est figura, quæ flores & folia sat bene repræsentat, id tamen vitii habet, quod floribus naturali magnitudine caulis humilis, parum ramosus, velut plantæ junioris, & folia naturali magnitudine minora appicta sint: videntur etiam petala in extremitate nimis lata & obtusa facta, & hirsutia caulis & pediculorum omiffa est.

Descriptio in Horto Eystettensi sequentem in modum se habet: „ Radice est „ prolixiore, eaque quodammodo bulbosa, superficialiter serpente, geniculata, hu- „ motenus rubente. Caulibus exurgit articulatis, pinguibus, quorum singuli pedi- „ culi sua habent folia ampliora, una incana, altera parte virentia. In summo „ emicant flores ex purpura rubentes. ” Quæ omnia conveniunt, nisi quæ de cau- libus pinguibus & foliis subtus incanis dicuntur, nam caules nec pingues, nec folia proprie incana sunt, sed subtus ex viridi pallide tantum albicant.

C. *Baubinus* sequutus erronea Horti Eystettensis synonyma, synonymon fecit hoc Geranii batrachioïdis vulgaris *Pin. p. 318. n. 5.* a quo longe differt. Ego etiam olim erravi, dum in *Cat. Giff. App. p. 55.* hoc Geranium alii speciei; nempe Geranio Geranii hæmatodis folio & facie D. *Sherard. Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 513. n. 25.* nimis secure idem feci. Geranium illud est ex Cupaninis, pro Horti Catholici Suppl. tertio destinatis, quod folia habet hæmatodi vulgari admodum similia, a nostri foliis multum diversa, sed flores in communi pediculo binos, cum hæmatodes vulgare solitarios proferat flores.

GERANIUM COLUMBINUM CAROLINUM,
CAPSULIS NIGRIS HIRSUTIS T. CXXXV. F. 162.

PEDALEM & sesquipedalem altitudinem plerumque obtinet, caulibus ab ini- tio surrectis, minus ramosis, dein reclinatis, multum ramosis, in latera ver- sis, (ut tota planta tortuosa fiat) ad genicula nodosis, e viridi rubentibus, alio- rum Columbinorum instar divisis, & foliis ad genicula adversis præditis. Quæ folia pediculis teretibus, tenuibus, oblongis insident, in quinque plerumque lobos ad pediculum pæne divisâ, lobis in alia quædam segmenta denuo divisis, superne virentia, subtus pallidiora. Folia seminalia parva, integra, subrotunda sunt; vid. figura marginalis prima) quæ ad imam caulis partem locata sequuntur, majora fiunt, in lobos quinque breves, subrotundos, parum incisos, (figura secunda) divisâ; quæ vero his succedunt, lobos habent angustiores & longiores, in segmenta angustiora (figura tercia) divisos; reliqua ad imum caulem locata (figura quarta) ab his non multum abscedunt, nisi quod segmenta minus obtusa sint. Prima pe- diculis brevibus, reliqua pedetentim longioribus insident.

Flores in pediculis tenuibus nascuntur gemini, parvi, regulares, carnei colo- ris, petalis singulis tribus striis purpureis pictis, obiter in extremitate incisus; quæ petala in floribus junioribus & antequam plene explicantur minora sunt. Stamina brevia, ad basim latiuscula, stylo medio apprimuntur & eum arte cir- cumdant, apices exiguos e viridi luteolos gerentia; stylus vero in quinque brevia crassiuscula filamenta dividitur. Calyces pro florum ratione satis magni sunt, & e quinque segmentis in basi latiusculis, in summitate cuspidatis, componuntur. Se- minum capsulæ pilosæ & hirsutæ sunt, per maturitatem nigræ, quibus ab aliis co-
lumbinis

Geranium columbinum Carthagenum, capsulis nigris, hirsutis.

F. 162.

P. 163.

T. CXXXVI.

F. 163.

Geranium haematodes Lancastriense, flore eleganter striato Raj.

lumbinis prompte distingui potest. Tota planta molli hirsutia obsita est. Ceterum capsulæ hæ in semicirculum volutæ abscedunt, & semina dimittunt teretiusscula, fusca, quam Bohemici minora & non maculata, quæ figura quinta & sexta seorsum expressa sunt.

Annua est planta, e feminibus deciduis sponte, si semel in hortum illata fuerit, renascens Junio Julioque mensibus floret.

GERANIUM HÆMATODES LANCASTRIENSE,
FLORE ELEGANTER STRIATO RAJ. HIST. PLANT.
 TOM. II. P. MLXI. INTER XXXII. ET XXXIII. SYN. ED. I.
 P. CLVI. ED. II. P. CCXIX. ED. III. P. CCCLX. N. XVI.
 T. CXXXVI. F. 163.

GERANII hæmatodis, cui flores in singulis pediculis nascuntur singuli, plures una dari species, Rei herbariæ Auctores diligentius evolventi patebit. Quod *Clusius Hist. p. CI. & CII.* septimo loco, hæmatodis nomine accurate descripsit, humilis est planta ac procumbens, cui flores sunt ampli, purpurei. Ab hoc diversam plantam puto Geranium sextum *Fuchsi Hist. fol. 209.* quod erectum est & flores minores habet, idemque est Geranio sanguineo, cauliculis erectis, flore minore *Hort. Lugd. Bat.* Auctores qui Fuchsi figuram imitati, vel ea fuere usi, v. gr. Tragus, Dodonæus Gall. J. Bauhinus, eodem debent referri, saltem quoad figuram. Quin videtur J. Bauhinus erectum descriptione sua designare, quando caules dicit esse cubitum altos. Rajus in *Historia Tom. II. p. 1061. n. 32.* descriptionem J. Bauhini & Clusii in unam coëgit, ad finem tamen descriptionis meminit, in Horto Leydeni coli speciem, quam Geranium sanguineum cauliculis assurgentibus vocent. Considerandum an ad hoc referri queat, Geranium columbinum erectum, tenuius laciniatum, flore magno *Flor. Prus. p. 103. ic. 18.* Plantam ipsam nondum vidimus: figura Læselii flores nonnihil majores, quam vel figura Fuchsi vel specimen Phytoph. Sherard. monstrant, facere videtur; verum in sicca omnia contrahuntur.

Speciei, quæ vulgatissima est & procumbit, foliaque valde dissecta habet, admodum simile est Geranium hæmatodes Lancastriense, flore eleganter striato *Raj.* Totum enim procumbit, & folia habet simili plane modo frequenter profundeque incisa. Differt autem foliis nonnihil minoribus, cauliculis brevioribus & floribus pallidioribus, venis sanguineis eleganter striatis, quas differentias, cum, Raji etiam observatione, in hortis cultum constanter servet, merito pro distincta cum ipso specie habetur.

Ceterum graciles huic sunt cauliculi, ad genicula nodosi, pilosi, parte superiore, qua cælum spectant, rubescentes, inferiore virides, quibus folia adnascuntur conjugata, in quinque plerumque partes, tribus, subinde duabus tantum, laciniis incisas, divisa, subhirsuta, superne viridia, subtus pallidiora, e quorum alis in singulis pediculis singuli nascuntur flores, vulgaris pæne magnitudine, e quinque petalis æqualibus, in summo, Rosæ instar, obiter sinuatis & expansis, conflati, coloris dilute incarnati, venis sanguineis eleganter striati. In florum medio in staminibus brevibus apices hærent crassiusculi decem, stylum quinquesidum ambientes. Semina subnascuntur

subnascuntur grandiuscula pulla, rotundo-teretia, quorum folliculi primum a basi rostri sursum elevantur, dein vero cum rostri parte superiora versus revolvuntur. Radix perennis crassiuscula est, fibras in latera spargens.

Maji fine & Junio mense floret. In Insula *Walney*, Lancastriæ adjacente, solo arenoso ad maris littus invenit *Tb. Lawson*, ut docet *Rajus* in *Hist. & Synopsi Stirp. Brit.*

Hujus synonymon facit *Tournefortius Inst. Rei Herb. p. 267.* Geranium hæmatodes flore variegato *Hort. Edinb.* Reliqua synonyma sunt: Geranium pictum seu Anglicum *Pein. Hort. Bos. A. 1690. & seqq.* Geranium hæmatodes, flore pallido minore, striis rubris versicolore *Pluk. Alm. p. 168.* Geranium hæmatodes album, venis rubentibus striatum *Tb. Robins. Hist. Nat. Westm. p. 92.*

GRANADILLA BICORNIS, FLORE CANDIDO, FILAMENTIS INTORTIS. T. CXXXVII. F. 164.

GRANDILLÆ ad unam omnes Americanæ originis sunt, & singulares plane huic generi flores obtigerunt, non tantum ab omnibus Orbis Veteris floribus diversi, sed ipsi etiam inter se non parum differentes. Aliæ enim flores habent e multiplici, aliæ e simplici petalorum serie constantes, aliæ calyce gaudent (triphylo) veris petalis brevioribus & firmiter, virente, aliæ eo destituuntur, omnes vero e medio flore pistillum emittunt, cui insidet capitulum vel embryo, staminibus a parte inferiore, a superiore stylo peculiari clavato terminatus. Porro pistilli hujus basim in omnibus adhuc notis speciebus innumera ambiunt filamenta radiata & in orbem sparsa, dempta altera nostra specie, in qua perbrevia ea sunt, congesta ab initio & pistillum versus inflexa, dein surrecta. Quæ filamenta teretia plerumque sunt, stamina referentia, ad quæ tamen tantum abest, ut referri queant, ut potius ad petala reducenda videantur, cum vero stamina alio in loco, nempe subter embryonem cum apicibus, collocata observentur.

Sarmenta profert hæc species prælonga, culmo tenuiora, superne æque, ac inferne, crassa, e fusco rubentia, subteretia, striata, quibus folia adnascuntur utrinque longe, alarum vesperilionis instar, expansa, superius minora, in mediis sarmentis ampliora, inferius (vid. figuram marginalem primam & secundam) angustiora, glabra & nonnihil splendentia, colore in superioribus dilutius, in mediis saturatius, in inferioribus obscurius virente, duobus tuberculis purpureis versus basim, qua pediculo nectuntur, prædita.

Flores Julio mense e foliorum mediorum & superiorum alis pediculis brevibus teretibus nascuntur candidi, mediocri magnitudine præditi, e calyce pentaphyllo, exterius viridante, interius ex herbaceo albicante & petalis quinque, in horum interstitiis locatis, nonnihil minoribus, plane candidis, conflati, ad quæ pertinent filamenta prælonga candidissima, in medio inflexa, ad quorum basim alia tenuiora capillacea, inde vero corona lamellarum plicatarum candidarum (hæc seorsum vide figura marginali tertia de parte interiori, quarta vero & quinta de exteriori & de laterali) sequitur, in tubum brevem collectarum, e quorum centro pistillum breve purpureum erigitur, in quinque brevissima stamina abiens, apicibus crassiusculis virentibus, circa margines & aversa parte obsolete (a farina spermatica) flavescentibus terminata:

F.164.

Granadilla bicornis, flore candido, filamentis intortis.

F.165.

Granadilla flore cupreo, fructu olivæformi.

terminata: embryo inter hæc sedet oblongo-rotundus, viridis, e quo stylus clavatus triplex. Flores inodori sunt & brevi pereunt, nam vesperi & noctu aperiuntur, mane circa octavam & nonam clauduntur, nec singuli denuo explicantur.

Ex Horto Amstelodamensi accepit Patronus Horti, de regione vero ejus natali nobis non constat.

Granadilla flore suave-rubente, folio bicorni *Inst. Rei Herb. p. 241.* & Granadilla fructu rubente, folio bicorni *Plum. Cat. p. 6.* diversæ sunt plantæ a nostra, foliis amplioribus, florum colore & filamentis brevioribus rectis a nostra distinguendæ. Forte etiam in fructu differentia est: illius hexagonus subrotundus, hujus longior, utrinque acuminatus dicitur & depingitur a Plumiero; noster ut se habeat, dicere non licet, cum embryones mox cum floribus emarcuerint.

**GRANADILLA FLORE CUPREO, FRUCTU
OLIVIFORMI T. CXXXVIII. F. 165.**

CAULIS sarmentosus gracilis, tricubitalis, cum apud nos post tertium a sætione annum floreret, erat, ramulis paucis donatus, quibus folia simplicia, Capparis longiore folio similia, densa, rigida & venosa, lavia, saturatim virentia superne, inferne nonnihil pallidiora, e quorum alis tortiles claviculæ & flores nascebantur obsolete purpurei, ejusmodi fere coloris, qualis in cupro polito observatur, ab initio erecti, dein, ubi petala contrahuntur, penduli, e decem petalis oblongis conflati, quinque petalis exterioribus latioribus & longioribus, quinque vero interioribus angustioribus & brevioribus, quorum illa antica tantum parte rufa, postica vero, marginibus demptis, subviridia, hæc vero utrinque eodem colore obsolete purpureo prædita sunt. In florum medio radius vel corona hærebat, quam in aliis longe minor, e corpusculis styliformibus brevibus, rigidis, lævibus, croceis, ad basim e violaceo nigricantibus & splendentibus, non extensis, sed pistillum versus vergentibus & in umbonem coëuntibus, composita, in quorum centro cavitas est, liquore limpido dulci repleta. Pistillum autem hic stylo contradistinguimus & per id intelligimus columnam e floris centro surrectam, cui embryo, stamma & stylus insident. Embryo figuram ovalem obtinebat, cujus summo stylus trifidus, e tribus nempe claviculis gracilibus purpurantibus, in extremitate virentibus, insidebat, stamina autem ad embryonis basim quinque hærebant purpurascentia, & in his totidem apices versatiles, superne egregie virentes, subtus, ob farinam excussam, e luteo virentes. Calycem observavi nullum, ab ipso flore distinctum, nisi contendas petala quinque exteriora latiora & longiora calycem esse, quamvis teneritas & color huic repugnent. Ceterum flores vesperi explicantur & unum alterumve diem durant, ab initio erecti, plani, mox petala reflectentes, dein contracti & penduli, in viridem externe transeuntes colorem. Nullus in his odor notabilis apparuit.

Sole in Leone existente floruit, & nata fuit hæc species e seminibus ex Insula Providentia allatis. In Hibernaculo reposita semperviret.

Ex dicta Insula hujus plantæ specimen siccum habemus, cujus folia, quam in nostra, ampliora & rotundiora sunt, Androsæmi fere foliis paria, cujusmodi folium in margine figura prima, de parte ejus prona seu inferiora, seorsum exhibetur.

tur. Et hujusmodi folia annosior facta planta, contra ac in frutescentibus plerumque fit, sequentibus annis nobiscum etiam acquisivit, fructusque maturavit, qui (figura secunda) oliviformes erant, penduli, obscure purpurei, maculis pallidioribus distincti, glabri, in quorum pulpa semina (figura tertia) latebant oblongo-rotunda, leniter compressa, fusca, transversis rugis exarata. Planta tum altior & multo magis ramosa facta est, caule imo subfusco, lignoso, digitum minorem crasso, sarmentis tenuioribus, egregie virentibus.

Non est nostra species eadem cum Granadilla Androsæmi foliis, fructu jujubino *Plum. Cat. p. 7.* seu Clematide Indica alia, flore minore pallido *Ejusd. Plant. Amer. p. 74. Tab. 89.* ceu quæ flores habet minores & petala ejusdem, si recte picta sunt, magnitudinis, radium expansum, columnam vero brevior. Est autem columna in nostra hac notabili longitudine prædita.

Non immerito vero aliquis quærat, an Murucuja-miri *Pison. L. 4. C. 74. p. 107. Edit. Ann. 1648.* Murucuja quinta *Ejusd. L. 4. C. 60. p. 248. Edit. Ann. 1558.* hujus loci sit. Figura sane non male quadrat, nec descriptio contraria videtur, sed quoniam ea justo brevior est flos ipsi odoratus dicitur, qui nobis inodorus visus est, & quoniam flos minus scite expressus est, malumus rem in dubio relinquere, quam temere eandem pronuntiare plantam.

**GROSSULARIA OXYACANTHÆ FOLIIS
AMPLIORIBUS, EX SINU HUDSONIO PLUK. AMALTH.
P. CCXII. T. CXXXIX. F. 166.**

STIPITE & nascendi modo cum *Grossularia* vulgari sylvestri convenit, differt spinis frequentioribus & mitioribus, foliis glabris, profundius incisus, fructu non tantum ab hac, sed reliquis omnibus speciebus, insigniter diversa est. Nam hic parvus est & rotundus, Ribesii magnitudine & forma, coloris ab initio purpurascens, dein per maturitatem e cæruleo obscure purpurei, ex atro nempe purpureus fit, cum obducta nebula cærulea. Ceterum fructus glaber est, tenui brevique pediculo appensus, in cujus pulpa subacida, obscure purpurea, unum alterumve semen fuscum, ex rotundo seniter augulosum, continetur.

Stipites cinerei sunt, frequentibus tenuibusque spinis subfuscis, instar Rosæ foliis Sanguisorbæ minoris, sed minus rigidis, armati: stolones juniores pallide virentes & virentes spinas habent. Folia viridia, subtus nonnihil pallidiora, oblongis pedicellis, mitibus spinis obsitis, insident, extrema quidem, seu quæ in ramorum summitatibus nascuntur, ceteris ampliora.

Eodem cum vulgari tempore floret & fructus maturat. Ceterum flores e foliorum alis modo singuli, modo bini nascuntur, nudi, monopetali, tubulosi, in decem segmenta divisi, exteriora latiuscula reflexa, coloris cum tubulo ex herbaceo & luteolo albicantis, interiora angustiora surrecta, candida, inter quæ ex ipso tubulo floris stamina nascuntur quinque, apices pallide flavos gerentia. Embryo floris fundo connascitur, e quo stylus nascitur oblongus, bifidus, lanuginosus.

Tournefortius in *Inst. R. Herb. p. 639.* *Grossulariam* & *Ribesium* ad unum & idem reducit genus, & florem rosaceum dicit polypetalum, ex calyce monophyllo pelviformi nascentem. Sive autem ad idem, sive ad diversa referantur genera

Grossularia

Grossularia & Ribesium, quod is pro calyce habet, calyx censerī nequit, quoniam teneritate a calyce longe differt, & laciniās tam exteriores, quam interiores ejusdem consistentiā habet, utraque sane non deciduas, sed tubulo connatas & cum eo marcescentes; cui accedit, quod stamīna e tubulo floris, ceu in monopetalis floribus plerumque fieri solet, enascantur. Ceteroquin rosaceam floris figuram, quæ in Europæis Ribesiis observatur, frustra quis quærat in Grossulariis, quibus tubulus, quam Ribesiis, longior est, laciniæ autem illorum instar in rosaceam figuram non expansæ sunt.

In figura nostra juxta ramum majorem medium alius minor cum floribus, & ex altero latere semina seorsum apposita sunt.

*HÆMANTHUS COLCHICI FOLIIS, PERIANTHIO
HERBACEO T. CXL. F. 167.*

HÆMANTHUS vocem, qua primum usus Hermannus in Hort. Lugd. Bat. non tam de solo perianthio, quod vulgari speciei bifoliæ insigniter coloratum est, quam ipso potius flore posthac interpretandam esse, præsens planta suadet. Id enim in hac specie nec sanguineo, nec alio insigni colore distinguitur, sed herbaceo ignobiliore gaudet.

Variam autem vario tempore nobiscum hæc insignis planta faciem induit. Olim enim, (septem nunc elapsi sunt anni) quum primum bulbus, e Belgio acceptus, in florem erumperet, caule erat brevi, foliis humilibus, pediculis brevissimis hærentibus & cauli florido fere conjunctis, quibus jam formatis, flos succedebat insigniter coloratus. Ab eo tempore requievit planta ad annum usque 1728. quo tempore eodem circiter mense, nempe Sole Arietem tenente, iterum floruit, caule dodrantali, paulo ante folia prorumpente, stantibus utrinque de latere, tanquam e diverso bulbo, uno alterove folio proVectiori, e primario autem bulbo flore, jam adulto, folia quædam juniora & convoluta emergebant. Qui bulbi an matri cohærent, vel an separati essent, investigare nolebamus, ne vegetationem plantæ interrumperemus, procul dubio autem communicationem invicem habebant, quamvis triunciali a caule florido spatio distabant. Aliæ in aliis ollis plantæ, quæ floribus carebant, folia tum habebant plura, tria nempe, quatuor & quinque ex eodem bulbo, pediculis brevibus concavis infidentia.

Hoc denuo, quo hæc scribimus, anno 1729. Sole ab Ariete longe remoto, nempe Leonem tenente, flos post folia erupit, colore præditus dilutiore, caulibus altioribus, foliis, ut ab initio, pluribus ex eodem bulbo nascentibus, quo tempore, projecta veteri, novam perfectiorem feci figuram & descriptionem sequentem in modum reformavi.

Et floridi & foliosi caules dodrantali plerumque sunt altitudine; illi quidem altero latere plani, altero convexi, hi vero teretes sunt, ex albo virescentes, crebris maculis purpureis respersi. Bulbus ipsis pro basi tuberosus est, ariformis, ex geminato tubere sibi imposito constans; grandior nempe inferiorem partem occupat rugosus, inferius contractus, in summitate crassior, cui alia infident tubera juniora, ad basim latiora, rugosis circulis distincta, superiore parte læviora & tunicis

cis tenuibus membranaceis obvoluta, quæ, ubi floret planta, eam faciem & magnitudinem habent, qua depicta sunt, procedente autem tempore superius tuber inferius magnitudine æquat & tandem superat, veteri tandem sensim emarcescente. Spatio inter utrumque tuber medio plures egrediuntur radices crassæ teretes, in latera sparsæ, quarum aliquæ, superiores nempe, plenæ solidæque, aliæ vero, inferiores nempe, exsuccæ, marcidæ, rugosæ observantur, ex meris tandem, exuviarum serpentinarum instar, membranis tubulosis inanibus constantes.

In caulis floridi fastigio ex involucro herbaceo, tanquam in umbella, numerosi flores (quingenta & plures) sese ostentant, coloris nunc saturatoris, nunc pallidioris coccinei, per vetustatem, quæ septimanarum aliquot spatio ipsis accidit, incarnati, non decidui, sed supra vascula marcescentes. Singuli autem flores summo fructui insident, nudi, monopetali, in sex oblonga segmenta æqualia ad basim fere divisi; qua parte, nempe ubi dividi incipit flos, stamina ex ejus tubulo oriuntur sex, ejusdem fere cum flore coloris, totidem apices croceos erectos gerentia, e floris autem fundo stylus surrigitur simplex, acuminatus, nonnihil incurvus, ejusdem cum staminibus longitudinis & coloris, ex embryone egressus obtuse trigono. Flores & embryones pediculis insident subteretibus, lævibus & æqualibus, teneris, succosis, semunciam longis, qui dein in baccas abeunt obtuse trigonas, tricapsulares & trispermas, sed omnia semina ad maturitatem apud nos non perveniunt, verum unum alterumve tantum, quod si solitarium sit, tum id oblongo-rotundum est, si vero duo perficiantur, tum altera parte convexa, altera, qua se mutuo tangunt, complanata sunt. Ceterum semina grandiuscula sunt, cartilaginosa, quæ, si dissecentur, punctum viride (novæ plantæ principium) in medio habent. Baccæ per maturitatem sub Autumnii fine oblongo-rotundæ fiunt coccineo colore resplendentes, pulpa viscida subdulci dicta semina continentis, quibus filamenta nigricantia, seu exaridi flores, juxta foveolam in medio impressam, sæpe inhærent, prout in scapo seorsum picto videre est, ad quem figura marginali prima, secunda & tertia semina sobrotunda integra & dissecta, quarta & quinta eadem altero latere convexa, altero plana vario situ, sexta & septima bacca junior obtuse trigona integra & dissecta, octava & nona vero figura superiori flores aliquot appinguntur. Perianthium herbacæum e quatuor majoribus & latioribus & intermixtis aliquot angustioribus (tribus quatuorve) foliis venosis teneris, ex albo virentibus, constat.

Folia, ubi primo erumpunt, in cuspidem convoluta sunt, dein sensim explicantur & pediculis carinatis insident, tandem, ubi plene formata sunt, cauli insident dodrantali, tereti, lævi, & quatuor plerumque, subinde quinque, subinde vero duo vel tria tantum, eidem cauli insident, ex adversa posita & in utramque partem reclinata, latitudine quadrantali & trientali, longitudine dodrantali & pedali, in medio cava, lævia, egregie virentia, Colchici foliis similia, marginibus undatis & sinuosis, horsum vorsum flexis, venis superficialibus longitudinalibus & tenuioribus obliquis (si luci observantur) prædita.

Africa ipsi patria est, quamam vero in ipsius regione proveniat, ex sequentibus constabit.

Hæc planta, non dubito, quin in *Horto Beaumontiano* designetur, nomine *Hycintho* affinis Africanæ bulbosæ radice, caule elegantissime maculato, foliis Colchici

F. 167.

Haemanthus Colchici foliis, perianthio. herbaceo.

173 T

Amantia (Sibthorpia) perantia herbacea.

chici latissimis, floribus coccineis hexapetalis umbellatis. Ubi quæritur an sit Satyrion e Guinea Swert. *Floril. Part. I. Tab. 62?* Swertius in Catalogo vocat, Satyrion e Guinea delatum, non descriptum; plura non habet. Figura Swertii similitudinem aliquam habet cum nostra planta, in multis autem differt: nam caulis tanquam e mediis foliis, in quibus sinus marginales desunt, egrediatur, pingitur: perianthium est angustius: florum stamina justo longiora sunt: florum tubuli (vel an embryones potius?) nimis ventriosi facti, pediculi autem eorum nodosi & articulati pinguntur, ni per eos, ut videtur, florum pars excisa designetur. Porro tuber rotundius est, in quo omissum tuber junius ipsi insidens, ex quo caulis nascitur. Igitur, figura sit accurata, non potest esse nostra planta; accuratam vero esse vix crediderim, & eandem cum nostra plantam figurari suspicor.

Enimvero figura illa Swertii, quam etiam de *Bry Flor. Tab. 44.* Satyrii e Guinea delati nomine, eamque paullo elegantiore (& post hunc *Merian. in Flor. Ren. & Auct. T. 44.* addita ad initium Libri, suppresso Auctoris nomine, descriptione, itemque *Valent. Virid. Reform. Tab. 198.*) exhibuit, desumpta est e *Jo. Robini Hort. Reg. ubi Tab. 44.* Satyrium e Guinea delatum, & ab initio Libri Satyrium exoticum inscribitur, de quo sequentia habet: „Miræ, inquit, venustatis est „ hæc planta, a Jo. Robino juniore ex Guinea delata, radice crassa & tuberosa, „ unde terna aut quaterna producit folia sese invicem amplectentia, Colchici aut „ Lili convallium nec forma nec magnitudine disparia, e quorum medio singula- „ ris affurgit caulis, quamplurimis nigris maculis aspersus, Serpentariæ majoris „ modo & forma: multos profert flores eleganti coccinea colore conspicuos, lon- „ gis pediculis hærentes, stellatos & veluti in orbem congestos, toto Majo floren- „ tes. Copiose crescit in Insulis Guineæ, vulgo *Bugigos* vocatis, prope montem „ Leonis, in opacis ad littus maris: in quam classem referri debeat hæreo; senten- „ tiam ferant docti: Satyrii tamen nomen indidi, quod facie & forma Satyrio „ conveniat.” At nobis a Satyrio multum diversum videtur, ceteroquin cum descriptio melius, quam figura, ipsi plantæ respondeat, quin cum nostra eadem designetur, minime dubium est.

Videtur etiam esse, Tulipæ affinis Capensis rubra, caule maculato *Petro. Gazoph. Tab. 86. fig. 4. Cat. num. 496.* Figura Petiveri habitum plantæ utcumque bene repræsentat, cetera rudior est, ad siccam procul dubio facta, ut reliquæ ipsius: nec radix, nec flos, nec caulis ortus recte exprimuntur: folia utcumque respondent.

De eo mihi constat, esse Dracunculoides *Boerb. Ind. Alt. Part. II. p. 266.* ubi describitur; sed fructus, ni forte imperfectus, monospermos non est. In *Tilli Hort. Pis. p. 79.* vocatur Hæmanthus Zeylanicus polyphyllos, caule maculato *Comme- lini*, ni multum fallor. Error videtur in patria commissus.

Considerent Rei Herbariæ periti an huc referri queat, Narcissus Africanus, sive exoticus prior *Lob. Adv. Part. Alt. p. 503.* Lobelius, Swertii instar, bifoliam tantum exhibet plantam, cum foliis planis, caule e mediis foliis prorumpente; calycem nimis foliosum, ipsum vero florem nimis parvum, forte a floribus junioribus & nondum plene formatis, pingit. Verum Lobelius agnoscit figuram non esse exactam & meliorem sibi a possessore plantæ promissam. Quod vitium vel e vulgari Hæmantho bifolio rotundiore, posteriore loco appicto & pro varietate prioris proposito, animadverti potest, cujus caulis perperam media folia transfadi-

git. Lobelius locis Promontorio Bonæ Spei vicinis bulbos erutos & in Belgium delatos refert. Multa mihi suspicio est, a Lobelio eandem plantam indigitari.

*HEDYSARUM HUMILE, CAPPARIS FOLIO
MACULATO T. CXLI. F. 168.*

ERAT animus sequi Tournefortium & hanc atque tres sequentes plantas Alhagi, cujus characterem habent, species facere, verum cum notas in pluribus Europæis æque, ac Indicis speciebus, diligentius excuterem, differentiæ non tantum lubricæ, sed & minus, pro novo genere stabiliendo, sufficientes visæ sunt. Characterem breviter & nimis generaliter sequentem in modum dedit *Tournefortius Coroll. p. 54.* „ Alhagi est plantæ genus flore papilionaceo, cujus pistillum „ abit deinde infructum seu siliquam, ex multis partibus, quasi articulatione con- „ junctis, compositam, quarum singulæ semine turgescunt reniformi: quibus no- „ tis addit folia alterno ordine nascentia.

Characterem nimis generalem dixi, quoniam differentiæ non comparent, quibus ab Hedyfaro distinguatur hoc genus. Etenim si siliquas, quæ præcipua differentia videtur, ab altero latere magis, quam ab altero, protuberantes urgeas, patet & ipsum Tournefortium ejusmodi siliquas in genere Hedyfari admisisse, ut ex figura H. Tab. 225. quæ siliqua est Hedyfari Alpini siliqua lævi, flore purpureo-cæruleo & albido *Inst. Rei Herb. p. 401.* constat, ne memorem, hanc siliquæ figuram a Tournefortio in genere Alhagi non requiri. Si siliquas undulatas in genere Hedyfari expressas velis, ea differentia perpauca hujus generis speciebus competit, nec, si pluribus competeret, pro characteristica sufficiens videtur. Si florum & siliquarum nascendi modum, a Tournefortio tamen non nisi in genere Hedyfari descriptum, in genere vero Alhagi omissum, contendas, nec is attendendus est, quoniam variat; Sicuti enim in Hedyfari Europæis flores in capitula vel in spicas nunc densiores, nunc laxiores digesti sunt, ita in Alhagi Maurorum *Rauv.* bini ternive pediculis brevibus, e foliorum alis nascentibus, inhærent, in Indicis vero speciebus pluribus, quarum aliquas ipse Tournefortius Hedyfari fecit species, vel pediculis communibus duo, tres, quatuorve, e foliorum alis egressis, in nascuntur, vel in spicas oblongas, rariores tamen & laxiores, quam Europæarum, summos caules & ramulos terminantes, dispositæ sunt. Si quis folia alterna, i. e. singularia velit, nec ipse Tournefortius ea requisivit, sed ea reliquis notis, tanquam ex abundanti, adjecit in gene Alhagi, quin præter pinnates, Hedyfari species monophyllas, diphyllas & triphyllas fecit, idque recte, cum folia ad genera determinanda nihil opis afferant; speciebus quidem disponendis egregie inserviunt, sed minime generibus.

Quoad superficiem, siliquæ vel asperæ sunt & in quibusdam speciebus echinata, vel læves: quoad structuram, vel singulæ siliquarum articulationes rotundiores sunt & utrinque æqualiter exstant, ut Hedyfarum clypeatum, flore suaviter rubente *Eyst. & Inst. R. Herb. p. 401.* Hedyfarum annuum, siliqua aspera undulata, intorta *Inst. Ibid.* Hedyfarum Indicum, folio singulari subrotundo *Inst. R. Herb.* Onobrychis Maderaspatana Nummulariæ folio, Barbareæ siliquis *Pet. Hort. Sicc. Raj. Hist. Plant. Tom. III. App. p. 247. n. 12. Gazoph. Nat. Tab. 26. f. 1.*

Scorpioides

P. 171.

T. CXLI.

F. 168.

Hedyсарum humile, Capparis folio maculato.

Planta est...

Folio mentis fove...

missis, nomine Hedyсарum Zeylan...

huic procul dubio item est Hedyсарum meo...

May 2nd p. 35.

Hedyсарum Indicum... est, sed sola habet pro...

the in Lycam digitis, observationem...

Abip. p. 170. vocatur, Onobrychis Gorgonea...

levibus. Hedyсарum pro inter...

Scorpioides Maderasp. Graminis Leuchanthemi foliis, filiquis nodosis *Pluk. Amaltb.* p. 189. *Tab.* 443. *f.* 5. cui eadem est Holostei majoris haud absimilis Herba Maderaspatana spicata, folio secundum caulem singulari *Ejusd. Ibid.* p. 119. & Ornithopodium Maderaspatanum Bupleuri folio *Pet. Gazoph. Nat. Tab.* 11. *f.* 12. *Cat.* n. 362. cujus figura accuratior est, quam Plukenetii, & filiquas melius demonstrat: vel filiquas habent minus æquales, ab alterutro nempe latere magis protuberantes, cujusmodi sunt, Hedyfarum Alpinum filiqua lævi, flore purpuro-cæruleo & albido *Inst. R. Herb.* p. 401. & reliquæ fere omnes ibi memoratæ species exoticæ, quibus annumerandæ sunt plurimæ aliæ Indicæ, sub nomine Hedyfari & Onobrychis a Rajo & Plukenetio recensitæ, species, in quibus id discriminis rursus observatur, quod filiquarum particulæ vel rotundius articulatæ & velut semilunares sint, cujusmodi sunt pleræque Indiæ Orientalis species, vel ad basim latiores, in extremitate vero angustiores & velut triangulæ sint, interstitiaque vel sinus latiores admittant, cujusmodi sunt pleræque Americanæ, præsertim Septentrionales, species.

His de causis immotum maneat Hedyfari receptum genus, Alhagi autem genus, tanquam non necessarium, deleatur, & Hedyfaro inferatur.

Species, cujus nomen supra datum, cauliculos ex eadem radice plures profert, palmares, dodrantaes & pedales, partim erectos, partim reclinatos, in quibus folia simplicia alterno ordine nascuntur plana, subrotunda, in obtusum mucronem terminata, Capparis figura & pæne magnitudine, crassiuscula, glabra, viridia, maculis pallidioribus distincta, parvis appendicibus acutis gemellis & ad basim pediculi, & ad folii cum pediculo conjunctionem armata.

Cauliculi teretes sunt & graciles, subasperi, pilis tenuibus appressis obsiti, in quorum superiori parte flores nascuntur gemelli, subinde terni, pediculis tenuissimis infidentes, pallide violacei, vexillo majusculo, alis & carina longe minoribus; alis ad basim pallidis, in summitate pallide cærulescentibus, carina vero ubique alba. Calycis segmentum, vexillo appositum, illius naturam sequitur, nam majusculum & reliquis latius est, cetera vero valde tenuia sunt. Flores hi in spicam raram dispositi sunt eo ordine, ut quodlibet florum par contrarium semper situm occupet; si enim inferius par tergum florum monstrat, alterum huic superpositum par anteriorem partem ostentat. Siliquæ susque deque spectant, ab initio virides, per maturitatem fuscæ, subasperæ, compressæ, parte anteriore extantes & semicircularibus portiunculis intercissæ, posteriori seu in dorso æquales & veluti ressectæ, quarum singulæ partes (fig. 1.) per maturitatem seorsum transversim abscedunt, semina (fig. 2.) continentia solitaria, reniformia, leniter compressa.

Planta est perennis, humilis, sessilis, sed non procumbens proprie, nec repens. Julio mense floret, Augusto semina maturat, nata e seminibus a J. Ph. Breynio missis, nomine Hedyfari Zeylanici, folio singulari, fere circinato, maculato; & huic procul dubio idem est, Hedyfarum monophyllum Zeylanicum pediculatum *Mus. Zeyl.* p. 35.

Hedyfarum Indicum folio singulari acuminato *Inst. R. Herb.* p. 401. huic simile est, sed folia habet productiora, & filiquas partim e foliorum alis enascentes, partim in spicam digestas, secundum iconem *Plukenetii Pbyt. Tab.* 50. *f.* 3. ubi & in *Alm.* p. 270. vocatur, Onobrychis Gangetica monophyllos, filucilis singularibus lævibus. falcatis per internodia discriminatis. Plukenetius internodia excavata fal-

cata

cata vocat: Tournefortius in *Inst.* p. 401. perperam pro internodia scribit intermedia. Hæc, quantum ex icone illa perspicio, ubi vero specimina siccata evolvo, plantam illam Plukenetii non differre video, ab Onobryche Indiæ Orient. Fagi foliis alternis, filiculis in spica longa dispositis *Mus. Pet. num.* 788. quæ folia inferiora ampla habet, Fagi foliis similia, superiora vero minora, cujusmodi Plukenetius pingit, quibus subinde accidit, ut filiquæ ex eorum alis subnascantur, pleræque vero in spica dispositæ sunt, eæque glabræ prorsus. Unde constat, plantam illam a nostra specie longe diversam esse.

Scorpioides monophyllos Maderaspatana minor, Nummulariæ foliis rigidioribus, siliquis nodosis: *Ferim-Ballary Malabarorum Pluk. Amaltb. p.* 189. flores habet eodem, ac nostra species, modo bigeminato ordine in spica gracili dispositos, folia autem obtusâ sunt, nunc maculata, nunc non maculata; modo minora & rotundiora, modo longiora & majora, testantibus exemplaribus siccis Phytophylacii Sherardini, sub eodem Malabarico nomine missis. Cui idem est, Hedyсарum Indicum, folio singulari subrotundo *Tourn. Inst. R. Herb. p.* 401. i. e. Scorpioides Bifnagarica, folio singulari rigido, filiculis articulatis erectis *Pluk. Alm. p.* 337. *Tab.* 59. *f.* 3. & forte non tam distincta species, quam varietas fuerit, Onobrychis Maderaspatana Nummulariæ folio, Ornithopodii siliquis *Pet. Gaz. Nat. Tab.* 26. *f.* 4. *Hort. Sicc. n.* 13. *Raj. Hist. Plant. Tom. III. App. p.* 247. Siliquæ saltem propius congestæ sunt: folia in specimine nostro minora sunt, a Petivero vero majora & illi similia pinguntur. Sed præcipua differentia in siliquis est, quæ in specie nostra ex altero latere protuberant, in illa vero æqualiter articulatae sunt.

HEDYSARUM PROCUMBENS, TRIFOLII FRAGIFERI FOLIO T. CXLII. F. 169.

PLURIMOS ex eadem radice spargit tenues coliculos, a dodrantali ad pedalem & sesquipedalem longitudinem excrecentes, humi, præter medios aliquot, qui erecti sunt, provolutos, teretes, rubentes, pilosos, in quibus folia nascuntur primo singularia, dein plerumque trifoliata, subrotunda, Trifolio fragifero similia, & illius instar subinde obiter cordata, subinde non cordata, tenuibus pediculis pilosis hærentia, crassiuscula & densa (minus tamen, quam præcedentis speciei) superne virentia & glabra, inferne subincana, tenui hirsutia obsita, interdiu plana & expansa, sub vesperam se contrahentia, venis aliquot obliquis exarata, ad quorum basim tenuis utrinque ligula, & ad pediculorum ortum alia latiuscula bracteata & pilosa utrinque apponitur.

Flores versus extremam cauliculorum partem nascuntur modo singulares, modo duo, tres & quatuor in eodem pediculo communi, privatis pertenuibus, pili crassitiem vix superantibus, pedicellis insidentes, parvi Papilionacei, purpurascens, reliquis hujus generis speciebus similes, tenuibus staminibus, e vagina embryonem involvente orientibus & apices flavos exiguos gerentibus, præditi, calyce exiguo, in quinque angustas lacinias pilosas divisio, excepti, quos siliquæ sequuntur compressæ, breves, ab initio virentes, per maturitatem fuscæ, tenuibus rugis transversis exaratae, subrugosæ, (læves tamen potius, quam asperæ) ad margines exilibus pilis obsitæ, in quarum singulis articulationibus, per maturitatem, ceu in

aliis

Hedysarum procumbens, Trifolii fragiferi folio.

F. 170.

Hedysarum trifoliatum scandens, folio longiore splendente.

aliis transversim abscedentibus, semina singula latent, parva reniformia, lævia, ex cinereo virescentia & punctis nigricantibus distincta, quæ semina & articulationes in inferiori Tabulæ parte seorsum designata sunt.

Annua est hæc species, quæ e feminibus Zeylanensibus, a C. Commelino communicatis, nata fuit: Junio & Julio floruit, Augusto & Septembri siliquas & semina perfecit.

In Phytophylacio Sherardino specimen ejus est, *Mal-colla* nomine ex Zeylona a P. Hermanno allatum.

Synonyma non novi, nisi sit, *Hedysarum trifoliatum repens*, filiculis compressis glabris crenatis *Mus. Zeyl. p. 38.* quod verisimile videtur.

Onobrychis Indica minor, foliis *Acetosellæ Mus. Zeyl. p. 2.* huic speciei valde similis est, differt foliis minoribus & magis cordatis, floribus & siliquis non tam pediculo communi, quam privatis tantum, hærentibus; verum cum & nostræ flores, ubi solitarii egrediuntur, pediculis tantum privatis hæreant, vero non dissimile, eandem cum nostra in Museo Zeylanico denotari plantam, cujus foliorum parvitatem loco natali adscribo.

HEDYSARUM TRIFOLIATUM SCANDENS,
FOLIO LONGIORE SPLENDEnte T. CXLIII. Fig. 170.

EX radice perenni sarmenta profert prælonga, quatuor & amplius cubitos læquantia, gracilia, ad basim non crassiora, quam versus summitatem, teretia, tenuiter pilosa, inferius subrufa, superius virentia, a sinistra dextrorsum, scandentia, geniculis prædita palmari & dodrantedali ab invicem distantia locatis, ad quæ per tota sarmenta folia pediculis oblongis gracilibus glabris innascuntur, latiuscula, oblonga, obtusa, venosa, parte supina saturanter virentia & splendens, prona pallidiora & glaucescentia, tenui & vix, præterquam in juvenilibus foliis, visibili hac parte lanugine obsita.

Flores inter folia & ipsa sarmenta prælongis gracilibus glabris pediculis innascuntur, bini ternive juxta se e tenui ligula utrinque orientes, & spicam valde tenuem & raram efficientes, e vexillo latiusculo, ab initio concavo, dein plano & reflexo, macula subvirente ad basim notato, alis modice longis carinæ appositis & carina compressa cuspidata, conflati, colore præditi vividissime purpureo, dempta vexili parte postica, quæ ex purpureo in obsolete gilvum transit colorem. Qui flores superius vario situ seorsum designati sunt. Calyx in quatuor lacinias dividitur, superiori vexillo apposita ceteris nonnihil ampliore.

Serius nobiscum, nempe Septembri mense, post quintum demum a satione annum, floruit, nec siliquas adhuc perfecit.

Videtur proxime accedere ad *Onobrychem Americanam* floribus spicatis, foliis ternis canescentibus, filiculis asperis *Pluk. Alm. p. 270. Tab. 308. f. 5.* seu *Hedysarum triphyllum fruticosum supinum*, flore purpureo *Sloan. Cat. p. 73. Hist. Vol. I. p. 185. Tab. 118. f. 2. i.* e *Hedysarum triphyllum minus Plum. Cat. & Delin.* cujus siliquæ Orientalium instar formatae, seu rotundius articulatae sunt, secus ac in plerisque Americanis fieri solet; verum illius folia latiora sunt & inferius, in caulibus nempe, ampliora, magis vero mucronata & subtus magis incana: præte-

rea illud fruticosum dicitur, nostrum vero non frutescit, sed scandit & sarmenta gracilia habet, quibus non tantum ab illo, sed & reliquis omnibus adhuc notis speciebus, differt. Siliquæ ut se habeant, cum, ut dictum, eas nondum produxerit, dicere non habeo.

HEDYSARUM TRIFOLIATUM, SILIQUA BREVIORE T. CXLIV. F. 171.

PLURIMOS ex eadem radice perenni profert cauliculos virentes, calami tenuioris crassitie, ad cubiti & sesquicubiti usque longitudinem excrescentes, teretes, glabros, rigidos, erectos, ramosos, fruticuli specie, foliis ab imo ad summum usque alterna serie donatos oblongis, trifoliatis, Trifolio bituminoso similibus, sed nonnihil obtusioribus, viridibus, adversa parte pallidioribus & molli hirsutia obductis, præsertim in superioribus & modo nascentibus foliis, quæ magis villosa & sericea lanugine cana fiunt. Ceterum folium medium lateralibus majus est & latius, ad figuram rhomboidem inclinans. Foliorum pediculi tenues & breves sunt, ad quorum basim, sicuti & ad medium folium, virgarum item & pediculorum florum ortum, binæ ligulæ tenus, ceu & in reliquis hujus generis speciebus fit, adnascuntur.

Caules in plures aliquot ramulos abeunt, & in virgas definunt e tereti quadratas, subasperas, in quibus & earum furculis flores longa satis serie in tenuibus privatis pediculis gemello ordine nascuntur parvi purpurei, per vetustatem cærulescentes, e vexillo latiusculo primum concavo, dein patulo, ad basim macula virescente distincto, alis carinæ applicatis, coloris purpurei, & carina compressa, versus basim albicante, conflati. Calyces in quatuor breves lacinias divisi sunt. Siliquæ, floribus dilapsis, nascuntur breves compressæ, non asperæ, sed leviter saltem hirsutæ, venis aliquot obliquis præditæ.

Octobris initio primum floruit anno 1729. planta quadriennis, nata ex seminibus e Virginia & dein e Carolina missis, caulibus antehac paucioribus, nunc pluribus ex eadem radice quotannis renascentibus &, floribus præteritis, denascentibus. Provenit etiam in Marilandia, prout Synonyma modo enumeranda docent. Est nempe

Hedysarum triphyllum Marianum, Trifolii bituminosi facie *Pet. Mus. num. 419.* & Hedysarum triphyllum Marilandicum minus, siliquis compressis articulatis asperis brevioribus *Raj. Hist. Plant. Tom. II. p. 455. num. 3.* ubi ex sicca, ut videtur, describitur. Caules autem, ut ibi dicitur, supinam partem non habent, cum erecti sint, nec flores singulares proveniunt, sed gemelli, aliorum hujus generis instar. Ceterum *Rajus* hujus synonymam facit, *Onobrychem phaseolodem*, floribus purpureis, siliqua aspera, bidentata & tridentata, majore *Pluk. Mant. p. 140* cui pag. 456. num. 11. eandem suspicatur, *Onobrychem Marianam* parvo subrotundo folio, trifoliatam procumbentem, summo caule & ramulis floribundam *Pluk. Mant. p. 140.* in quo ab ejus sententia recedo; habemus enim aliam, nomini *Plukenetii* aptius respondentem, speciem minorem, rotundioribus foliis præditam. Nec sane, ut dicam quod res est, credere possum, nostram speciem a *Plukenetio Phaseolodem* dici potuisse, cum nihil cum *Phaseolis* habeat commune.

Hedy-

F. 171.

Hedysarum trifoliatum, siliqua brevior.

Sole in Canada existente flore, ad Lynceum & Virginiam transferat semina ma-
 rita. Nativitas, ut supra demonstratum est, in Peninsula Socratica, Brevi
 Dura

Hedysarum triphyllum Canadense *Corn. p. 44.* quod nostræ speciei proxime accedit, caules habet crassiores & altiores, magis pilosos, folia longiora & minus obtusa, siliquas longiores & frequentius articulatas, estque diversa a nostra species, licet ipsi valde similis sit.

*HELIANTHEMUM MONTANUM POLII FOLIO
INCANA, FLORE CANDIDO T. CXLV. F. 172.*

IN æstuario Sabrinae, ad oram maritimam Provinciae Somersetensis, Peninsula est ab oppido *Brent*, marisci instar, ad vicum *Uphill* usque protensa, ad quod oppidulum peninsula in collem assurgit elatum, cui *Brent-Down* nomen est. Eo me anno 1726. Julio mense data opera contuli, cognoscendi Chamæcisti montani Polii folio Plukeneti *Raj. Syn. Stirp. Brit. Edit. I. p. 142. n. 3. Ed. II. p. 203. n. 3. Ed. III. p. 342. n. 4.* gratia, quem ibi nasci Rajo retulerat Plukenetius, plantæ a Plukenetii tempore nemini, quantum novi, in Anglia visæ. Quam plantam cum Plukenetius non descripserit, nec figuram, nisi partem ramuli absque flore & absque vasculo, ipsi non vasis, exhibuerit, eam & describere & figura, quam potui accurate, illustrare volui.

Planta est perennis, lignosa, humi appressa, ramulos per terram spargens sat crebros, versus extremitatem incanos, basim versus subfuscis & crebro geniculatos undosque, longitudine in plerisque palmari, interioribus autem & junioribus ramulis multo brevioribus, quibus folia adnascuntur Polio majori *Cord.* plane similia, sed magis incana, crebra, in eodem plano jacentia, e quorum alis alia longe minora prodeunt, summitatibus autem flores aliquot insident, vulgaris Helianthemi figura & magnitudine, sed plane candidi, e quinque petalis leviter crenatis, subinde cordatis, conflati, calyce, ut in aliis Helianthemis, trifolio, interpositis duabus ligulis parvis, excepti. Floribus evanidis capirula succedunt grandiuscula, subrotunda, obtuse trigona, trivalvia, tribus intus membranis, quæ in medio non connectuntur, sed cum valvis abscedunt, distincta, sui generis more, ut veluti tricapsularia efficiant vascula, qualia Hermanus tribuit huic generi, vel, stricte loquendo cum Tournefortio, unicasularia tantum. Capitula, antequam aperiuntur flores, nutant, ad florum expansionem eriguntur, his vero dilapsis pendula rursus fiunt, & per maturitatem trifariam dehiscunt, seminaque effundunt plurima triquetra, fusco-nigra. Ceterum florum petala caduca sunt, tenera, avenia, plicis quibusdam levidensibus transversis exarata. Stamina & apicis plura, lutea, stylus simplex, in summitate crassior & capitulo quodam, ceu in aliis, terminatus.

Folia crassiuscula sunt, subrigida, parte supina fulcata, prona nervo distincta, marginibus introversis, ita ut superne protuberent, inferne secundum nervum excavata sint, lanugine brevissima incana ubique obducta. In loco natali ea plerumque sunt magnitudine, qua depicta in figura media & primaria sunt, subinde tamen, si gleba pinguior obtingat, majora fiunt, cujusmodi & in hortis efficiuntur, ubi & canitiem deponunt fereque viridia fiunt folia. Radix ipsi sat longa lignosa, fusco-nigra, fibris lignosis terminata.

Sole in Cancro existente floret, ad Leonem & Virginem transeunte semina maturat. Nascitur, ut supra demonstratum est, in Peninsula Somersetensi, *Brent Down*

Down vocata, qua in collem aliquot milliarium in mare protensum affurgit, e regione oppiduli *Upbill*, ubi fretum trajiciendum est, in media collis parte inter saxa, loco declivi, marinæ auræ exposito, qua in occasum hybernum spectat, nec aliis Angliæ locis, quantum adhuc constat, provenit. Semina ibi collecta in Hortum Elthamensem transmisi, in quo hodiernum læte viget; figura autem primaria nostra ad plantam sponte nascentem facta est: folium num. 1. & ramulus qui ad latus num. 2. ponitur, ad plantam in Horto Elthamensi cultam designatus est, ut differentia sylvestris & domesticæ appareat, quæ sane levis non est, nam folia non tantum majora fiunt, sed & viridiora & hirsutiora: inferius num. 3. vasculi valvæ designantur.

Dicitur *Cistus humilis Alpinus durior*, Polii nostratis folio candicante *Pluk. Alm. p. 107. Phyt. Tab. 23. f. 6.* Melius autem ob fructum ad *Helianthemum* refertur. Ceterum quærit *Plukenetius*, an sit, *Chamæcistus foliis Myrti Tarentinæ canis vel cinereis J. B. Hist. Plant. Tom. II. L. 13. p. 18.* Descriptio & figura apud *J. Bauhinum* est *Chamæcisti tertii Clus. Hist. Plant. p. 74.* cui folia sunt majora, superne cinerea lanugine seu pilis oblongis obsita, flores autem lutei; quæ planta est a nostra longe diversa.

Mentzelius Helianthemo suo saxatili, foliis & caulibus incanis oblongis, floribus albis *Apennini montis* florum petala integra & rotundata appingit, quod vitium esse pictoris credo, cum plerorumque *Helianthemorum* petala tenuiter crenata sint. Vitium etiam est, quod omiſſa sint folia juniora ex alis majorum enascentia. Hæc planta non est eadem cum nostra, & habemus non tantum siccam in Italia lectam a *P. A. Micheli* transmissam, caulibus & foliis longioribus, surrectis, quorum genicula longius distant, quam in nostra, sed & in Horto Elthamensi vigentem, a nostra diversam, quæ planta eadem videtur *Helianthemo albo Germanico Tab. Icon. 1062.* cujus florem seorsum figura quarta distinctionis gratia appinximus. Differt autem, ut modo dictum, a nostra specie foliis longioribus & angustioribus, caulibus altioribus erectis, floribus minoribus, petalis minus latis, in ambitu profundius crenatis. *J. Bauhinus* *Tabernæmontani* plantam synonymam facit *Helianthemo suo foliis majoribus, flore albo Hist. Plant. Tom. II. L. 13. p. 16.* a quo diversum sentio; tribuit enim suo folia duabus unciis longiora & satis lata. Pro quo designando adhibet figuram *Helianthemi albis floribus Lobel. Icon. 117.* Ea figura non male respondere videtur nostro *Helianthemo*, eadem tamen non est; procumbit ea quidem nostræ instar, verum caules habet tenuiores & minus lignosos, & non æque perennis videtur planta; cui eandem censeo, *Cistum* minorem *Rosmarini folio Munting. Phyt. Tab. 43.* qui in Horto Elthamensi etiam nascitur, caulibus tenuioribus minus lignosis, foliis longioribus & angustioribus, subtus quidem incanis, supra vero ex canitie saturatius & obscurius viridibus, *Rosmarini* facie, floribus vero majoribus, prout figura quinta videre est. Ceterum *J. Bauhini* plantam eandem cum *Mentzeliana* existimat *Vaillant Bot. Par. p. 96.* sed perperam.

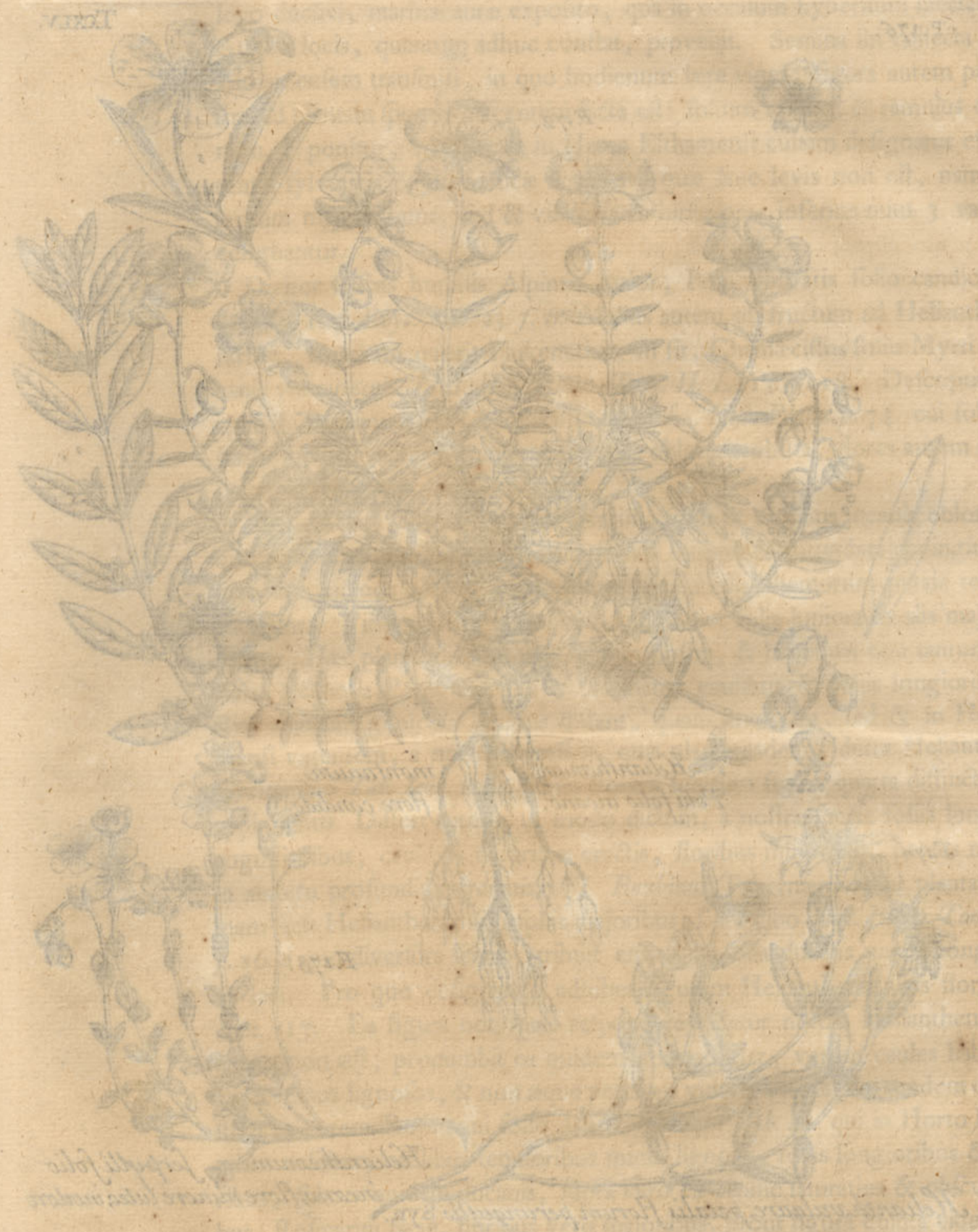
HELIAN.

HELIANthemum
 floribus
 N. B. T. CXLV.

PLANTAE RARIORAE

1731

Ranunculus acris

1731

*HELIANTHEMUM SERPILLI FOLIO INCANO,
FLORE MINORE LUTEO, INODORO T. CXLV. F. 173.*

ALIIUD præcedenti notum quidem, sed quodnam sit non æque cognitum, jungimus Helianthemum, a Jac. Newtono in Anglia primum observatum, & ab ipso vocatum, Chamæcistus montanus, folio latiore incano, ut docet *Rajus Synopsis Editione I. p. 142. n. 2. Edit. II. p. 203. n. 2. Ed. III. p. 342. n. 3.* At vero extra scopum jaculatur Rajus, dum Helianthemum Alpinum folio Pilosellæ minoris Fuchsi *J. B.* hujus synonymon facit. Planta J. Bauhini, in monte Saleva a Guil. Sherardo collecta, folia habet latiora æque ac longiora, magis hirsuta, totaque planta robustior est, alias nostræ valde similis. Ceterum latiore folio minus apte, licet Rajus contrarium dicat, vocat Newtonus: Habemus plantam a D. Richardson collectam in loco a Newtono memorato, quæ folia habet potius obtuse mucronata, Serpyllo vulgari hirsuto plane æqualia, sed crassiora & magis hirsuta, magisque incana, quam foliorum figuram etiam in Horto Elthamensi, ubi figuram fecimus, constanter servavit.

Cauliculos hoc Helianthemum ex eadem radice spargit plurimos, humi procumbentes, graciles, lignosos, in quibus folia conjugata, absque junioribus e horum alis nascentibus, ponuntur, Serpilli foliorum figura, superne obscure viridia, subtus autem pallidiora, incana hirsutia utrinque obsita. In summis ramulis tres quatuorve, subinde plures, nascuntur flores parvi lutei, quorum petala per extremitates minutis crenis incisa, quandoque vero integra sunt. Calyces, ut in aliis, se habent. Floribus evanidis vascula subnascuntur parva subrotunda, per maturitatem, aliorum instar, in tres carinas dehiscentia.

Figura hujus apud *Plukenetium Phyt. Tab. 23. fig. 5.* minime satisfacit, nam folia facit nimis obtusa & fere rotunda, pediculis justo longioribus infidentia, & flores nimis parvos. Procul dubio ea ad specimen exsiccatum facta, ubi flores contrahuntur. Vocatur ipsi Cistus helianthemus argenteus, folio latiore, flore luteo *Ibid. & Alm. p. 107.*

Chamæcistus secundus *Clus. Hist. p. 73.* qui Helianthemum Serpylli folio, flore majore aureo odorato vocatur *Tournefortio Inst. R. Herb. p. 249.* quoad figuram Clusii & specimina sicca, ipsam enim plantam virentem nondum vidi, nostro in tantum similis est, ut distinguere nequeam. Clusius flores parvos pingit, qualia & specimina monstrare videntur, in descriptione vero eos Helianthemo vulgari magnitudine pare dicit & odoratos facit, coloris plane aurei. Nostri vero flores inodori sunt, ejusdem cum vulgari Helianthemo coloris, magnitudine ad illud minime accedentes.

Maji fine & Junii initio floret. Loca natalia vide in Synopsi Rajana.

*HELIANTHEMUM VULGARE, PETALIS
FLORUM PERANGUSTIS SYN. RAJ. EDIT. III. P. CCCXLI.
N. II. T. CXLV. F. 174.*

ACCEDAT tertium novum, originis etiam Anglicanæ & quantum adhuc notum, soli Angliæ proprium. Hoc vulgari Helianthemo luteo in omnibus partibus, flore excepto, prorsus simile est, quare vulgare dictum est, non quod

vulgo obvium sit, sed ob similitudinem. In floribus autem notabile observatur discrimen, ii enim e petalis oblongis angustis stellatim expansis compositi sunt. Per multos annos hanc differentiam in plurimorum hortis observavit, ut distinctam speciem esse dubitare non liceat. Capitula striis rubris picta sunt, pendula ab initio, dein, ubi aperiuntur & flores explicantur, surriguntur, aliorum Helianthemorum instar, quorum more flores etiam caduci sunt & non facile ultra diei spatium permanent. Vascula porro, quam vulgaris speciei, minora sunt. Eodem cum vulgari tempore floret. Edward Du-Bois, Caroli, qui nobiscum communicavit, nepos, primus invenit hanc speciem prope *Croydon* in Comitatu Surrejano.

*HELIOTROPIUM BARBADENSE, PARIETARIÆ
FOLIO, FLORE ALBO MINIMO T. CXLVI. F. 175.*

PEDALI & sesquipedali in fistili, cum floreret, erat altitudine, dein longius excrevit, caulibus rectis teretibus virentibus, ab imo ad summum plures ramulos emittentibus, qui in inferiori caulis parte ex adverso nascebantur & folia conjugatim apposita habebant, in media vero caulis parte ramuli alternatim oriebantur & folia solitaria, eaque majora, habebant, juxta quæ, paullo nempe infra folia ex contraria parte, spicæ aliquot egrediebantur, dein versus ramorum summitates folia denuo conjugata nascebantur, e quorum alis ramuli conjugati & in horum medio spicæ rursus prodibant graciles, versus extremitatem reflexæ, in quibus flores & semina densa serie gemello ordine, ita tamen ut directe contrarium situm non observarent, disponebantur.

Flores vero parvi candidi sunt, Valerianellæ arvensis magnitudine & figura, nempe monopetali sunt, tubo brevi donati, in quinque subrotunda æqualia segmenta divisi, intercreniis vel nullis, vel tam parvis, ut conspici nequeant, apicibus & staminibus in fundo eorum tenuibus & vix conspicuis latentibus. Floribus, qui supra fructum marcescunt & fusci fiunt, evanidis fructus subnascuntur subrotundi, virides & striati ab initio, per maturitatem longiores & in quatuor semina oblonga, subcinerea hirsuta abeuntes.

Folio tenuia, late virentia & nonnihil splendens, per margines undata, venis obliquis profundis prædita, e quibus aliæ minores transversæ promanant & folia rugosa efficiunt. Tota planta hirsuta & pilosa est, pilis in superficie foliorum e tuberculis parvis & in minoribus seu junioribus foliis e punctis egredientibus, quæ tamen in natu minimis foliis tam parva sunt, ut videri nequeant.

Septembri mense floruit, ortum e terra, qua plantæ Barbadeses eodem anno advectæ erant, missæ ad Dn. Newport, Mercatorem Lond. quas pro Horto Elthamensi ornando communicavit.

Planta est ab Heliotropio Americano cæruleo, foliis Hormini angustioribus *Herm. Hort. Lugd. Bat.* & ab aliis Heliotropiis plane diversa, nec cum ulla ejus specie conciliari potest, præter Heliotropium Americanum, Hormini foliis angustis, annuum, minus Hermannii *Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 271. num. 14.* quod docente planta sicca Phytophylacii Sherardini saltem hirsutius & magis incanum est, quæ differentia loco natali forsân debetur.

An sit Heliotropii genus Marianum, Mercurialis folio angustiori *Pluk. Mant. p. 100.* quoniam figura deest, certo dici nequit.

HERMAN-

Heliotropium Barbad, Parietariae folio, flore albo minimo.

P. 179.

E. 176.

T. CXLVII.

Hermannia frutescens folio *Lavandulae* latiore &
 obtuso, flore parvo aureo Boerh.

*HERMANNIA FRUTESCENS, FOLIO LAVAN-
DULÆ LATIORE ET OBTUSO, FLORE PARVO AUREO*
BOERH. IND. ALT. P. CCLXXXIII. N. VII. T. CXLVII. F. 176.

PEDALES & bipedales eleganti huic *Hermannia* speciei sunt caules ramosi, teretes, lignosi, cortice fusco subhirsuto vestiti, non multum crassi & ni sustententur, in se procumbentes, ramis tenuibus, similiter lignosis & simili cortice, nisi in extremis ramulis, ubi virescent, vestiti, in quibus alterna serie folia nascuntur oblonga, concava, crassiuscula, mollia, ex cinereo glaucescentia, in extremitate, præsertim inferiora, non raro obiter incisa & veluti cordata, cetera parte integra, venis obliquis pertenuibus & vix conspicuis prædita; saporis sicci adstringentis.

Flores e contraria foliorum parte e tenuibus pediculis pendent parvi aurei, modo singuli, modo bini ternive in eodem pediculo communi, e quinque petalis, in extremitate latiusculis & obtusis, versus basim angustioribus & concavis (quæ petala, si e calyce extrahuntur, auriculata apparent) conflati, calyce monophyllo tumido, in quinque segmenta profunde diviso, exceptis, in quorum sinu stamina latent & apices, in pentagonum membranaceum tubulum congesta. Stamina nempe latiuscula plana sunt & membranacea, invicem conjuncta, quibus inhærent apices parvi cuspidati, fusci. Atque ob hanc floris figuram cochleatam, staminum & apicum diversam a reliquis Malvaceis structuram, & quod vere pentapetali flores sint, novum & distinctum ab aliis genus non immerito fecit Tournefortius.

Pleraque æstatis parte floret, vascula autem raro nobiscum perficit.

Seorsum figuris marginalibus 1. 1. 1. flores aliquot fursum versi, 2. 2. 2. 2. 2. petala externa facie, 3. 3. 3. 3. 3. interna, 4. stamina & apices conjuncta, 5. 5. stamina & apices sejuncta, 6. embryo & stylus appicta sunt.

*HESPERIS FLORE ALBO MINIMO, SILIQUA
LONGA, FOLIO PROFUNDE DENTATO* BOERH. IND.
PR. P. CXLVII. N. XI. ALT. PART. II. P. XX. N. XIII. T. CXLVIII.
F. 177.

PEDALIS & sesquipedalis planta ex radice fibrosa caules modo solitarios, modo plures profert, teretes, striatos, glabros, virentes, quibus alterna serie folia adnascuntur Scolopendrii instar divisa, lobis tamen non integris, sed denuo obiter incisus, glabra, crassiuscula, virentia, nervo rubente distincta, e quorum alis furculi enascuntur similibus foliis, sed tenuius incisus, prædita, quorum cymis flores innascuntur pusilli candidi, *Cardamines impatientis* similes, calyce exiguo tetraphyllo inclusi. Floribus evanidis furculi & medius caulis longius excresecunt, quibus siliquæ innascuntur longæ, glabræ, compressæ, ab initio in latera distenta, dein surrectæ magis & nonnihil incurvatæ, seminibus foetæ subrotundis.

Caules surrecti sunt, subinde in latera versi, spatia tamen, quæ folia & siliquas intercedunt, non recta protunduntur, sed de latere in latus aliquantum declinant.

Sole

Sole Leonem tenente nobiscum floruit & semina perfecit, quibus peractis periit. In margine figura prima flores, secunda semina seorsum appicta sunt.

Seb. Vaillant olim misit pro *Draba filiquosa*, *Bursæ pastoris* lacinato folio, nitide virente *Hort. Cath. p. 67.* H. Boerhaave vero quærit, an sit *Draba palustris filiquosa* major Alpina, *Bursæ pastoris* folio *Hort. Cath. p. 67.* Utcunque sit, Siculam esse plantam inde colligitur.

HESPERIS SILIQUIS HIRSUTIS, FLORE PARVO RUBELLO BOERH. IND. PR. P. CXLII. N. XVII. T. CLVIII. F. 178.

PALMARIS & dodrantis est planta, in plures ab imo ramulos subincurvos divisâ, foliis vestitos alternis, subinde adversis, crassiusculis virentibus, secundum longitudinem sulcatis & nervo averâ parte donatis, nullis vero conspicuis venis præditis, figura & magnitudine *Valerianellæ arvensis*, marginibus plerumque integris, subinde obiter sinuatis, quæ si stringas, præsertim in marginibus, subaspera sentiuntur, caulis vero ramulique magis asperi, & filiquæ his asperiores observantur, asperitate tamen tactu magis, quam visu, perceptibili.

Flores parvi sunt, e purpurascete rubelli, figura & specie *Epilobii glabri* minoris, e quibus stamina & apices vix prominent. Siliquæ teretes sunt, duas uncias longæ, in quibus utrinque semina latent crebra, subtumida, longiora quam latiora, non marginata, per maturitatem lutescentia. Radice nititur tenui fibrosâ, in latera sparsâ, annua enim planta est. Floret æstivis mensibus.

Ab *Hesperide* maritima supina exigua *Inst. R. Herb. p. 223.* differt caulibus minus procumbentibus, foliis magis spissis & obtusis, minus sinuatis, floribus minoribus, minus striatis, petalis ex adverso positis & magis expansis. Illius enim petala reflectuntur & bina binaque sibi appropinquant, magisque venosa sunt, colore saturatius purpureo tincta, stamina & apices crassiores & magis prominulos habent, cujus florem seorsum differentia causa, figura tertia, quarta vero & quinta semina nostræ speciei appinximus.

Huc referenda est, *Hesperis Chia saxatilis*, *Leucoji* folio serrato, flore parvo *Tourn. Coroll. p. 16.* & sic de patria nostræ plantæ una constat.

HIERACIUM GLAUCUM PILOSUM, FOLIIS PARUM DENTATIS T. CXLIX. F. 179.

PEDALI & bipedali nascitur altitudine, caule tereti glauco, tenuiter striato, in ramulos aliquot, in latera distentos, abeunte, quibus flores innascuntur pallidiore flavo colore tincti, calyce in plures angustas lacinas, longiores & breviores, diviso inclusi. Semina (seorsum inter flores designata) subnascuntur tertia, striata, per maturitatem ex rufo nigricantia, pappo obsolete albicante terminata.

Folia ad ramos nascuntur oblonga & angusta, integra plane, ad caulium vero basim plura in orbem strata sunt folia latiora, pediculis oblongis carinatis hærentia, per margines hinc inde obiter dentata, subinde plane integra, versus extremitatem

tem

Hieracium glaucum pilosum, foliis parum dentatis.

F. 180.

Hieracium montanum *tomentosum* Hort. R. Bies.

tem mucronata, glauca, nervo medio albicante, & venis aliquot superficialibus inscripta. Tota planta hirsuta est, crebris nempe pilis oblongis canescentibus, præsertim inferior foliorum pars, quæ ideo superiore ex glauco magis albicat & illa hirsutior est, obsita. Calyces seu capitula e viridi nigricant & brevibus pilis obsita sunt; pediculi etiam, seu rami supremi, minus pilosi observantur. Radice nititur perenni, crassiuscula, brevi, in plures fibras obsolete rubescentes divisâ. Majo & Junio floret & subinde sub auctumnum reflorescit.

In hortis translata plantam faciem, glaucedinem nempe foliorum & florum pallorem servat, diversaque est species, tum ab Hieracio murorum laciniato, minus piloso *C. B.* tum ab Hieracio murorum folio pilosissimo *Ejusd.* cujus synonymum censuit Vaillant Comm. Acad. Reg. Scient. A. 1721. p. 185. Hæc vero est, quæ prope *Malham* Cravoniæ vicum inventa fuit a Dr. Richardson, ut annotatum est in Synopsis Scrip. Brit. Edit. Tert. p. 169. quæque eadem cum Hieracio macrocaulo hirsuto, folio rotundiore *Lawson & Newton* habetur, quod an ita se habeat, ulteriore observatione dignum est. Nobis cum nec figura, nec descriptio illius extet, locaque natalia adire nondum licuerit, certi quid statuere impræsentiarum non licet. Rajus an illud sit Hieracium fruticosum hirsutum, folio subrotundo *C. B.* quærit in Synops. St. Brit. Edit. Secund. p. 74. cum. in Hist. Plant. Tom. II. App. p. 1857. pro Bauhiniano illud antea habuerit, & sane descriptio *C. Bauhini* in Prodr. p. 67. contraria non videtur, nisi quod nostrum fruticosum, immo nec macrocaulon proprie dici non mereatur.

HIERACIUM MONTANUM TOMENTOSUM
HORT. REG. BLES. T. CL. F. 180.

EX semine a Bernhardo de Jussieu sub hoc nomine missa enata est planta pedetaltior, in ramos aliquot brachiata, e quibus rami minores & in his capitula tria quatuorve nascuntur, quæ dein in flores explicantur majusculos, eleganti luteo pallidiore colore insignes, e multiplici semiflosculorum, quinque in extremitate crenis incisorum, exterius latiorum & longiorum, interius breviorum & angustiorum, serie constructos, quibus subjiciuntur semina (figura prima) oblonga teretia, ab initio albicantia, per maturitatem nigricantia, pappo tenui candido terminata.

Florum pediculis folia angusta, ramulis mediis latiuscula brevia, in mucronem subito terminata, ramorum vero alis latiora & longiora, lente mucronata apponuntur, ima vero folia (figura secunda) ceteris latiora & obtusiora sunt. Quæ folia, immo tota planta, caules nempe, rami & calyces tomento copioso crispo adeo dense obsita sunt, ut calycum segmenta & foliorum venas conspectui eripiant, & hinc etiam fit, ut tota planta valde incana fiat. Ceterum folia crassa sunt & mollia, per margines obiter hinc inde & sine ordine sinuata, non raro non sinuata. Calyx in lacinias angustas dividitur. Julio floret. Biennis est planta.

In Horto Reg. Bles. quæritur, an sit Hieracium quintum villosum a *Clusio Hist.* p. CXLII. depictum, sub Hieracio Alpino hirsuto folio p. CXLI. descriptum, & videtur *Morisonus* in *Horto Regio Blesensi aucto*, quod descriptionem inter novas plantas omiserit, pro eodem cum illo habuisse, quem sequitur *Vaillant in Comm. Acad. Reg. Scient. Ann. 1721. p. 184. num. 20.* At *Tournefortio*, qui in *Inst. Rei Herb. p. 471. & 472.* utrumque seorsum recensuit, distinctionis laus debetur.

Differt autem Clusii quintum ab hoc, quod planta sit nonnihil humilior & minus ramosa, flores ferens in singulis pediculis singulos, (nostrum in pediculo communi plures gerit) foliis ad radicem minoribus & angustioribus, quæ in caule sunt non æque latis, potius autem longioribus (pro latitudine saltem) quæ vero florum pediculis apponuntur brevioribus & latioribus. Porro folia minime tam crassa, mollia & tomentosa, nec nostri instar candide incana, (Clusius saltem quodammodo incana recte dixit) sed potius subglauca, pilosa, pilis nempe rarioribus, longioribus vero & hispidioribus obsita, Pilosellarum instar, de quarum familia est Clusianum hoc Hieracium. Caulus, florum pediculi & calycæ similitur, ac Pilosellæ, pilis longis in Clusiano hoc obsiti sunt, longioribus nempe, rigidioribus, rectioribus & minus crispis, quam nostri.

*HYPERICUM FOETIDUM FRUTESCENS,
MAJUS ET MINUS T. CLI. F. 181. 182*

HYPERICUM foetidum frutescens *Inst. R. Herb. p. 255.* seu vulgare, quod ad hujus differentiam minus nominari debet, in Creta sponte nasci ex Bello & aliis constat; unde vero hoc allatum sit, incompertum est, nobiscum autem, illius instar, in solo libero durat & frutex ejus est tricubitalis, altiorque, cum & illud ad trium, immo quinque nonnunquam cubitorum altitudinem in Creta assurgere Bellus testetur, olim futurus, quoniam non tantum caulis & rami, sed & folia floresque grandiora sunt, folia nempe altero tanto, quam illius, majora sunt; flores autem, licet petala longiora non sint, illius tamen petale latitudine multum superant, & capitula etiam, antequam dehiscunt flores, crassiora sunt & rotundiora, quam illius. Rami porro superiores evidentius, quam illius, quadrangulares sunt, reliqua parte, ut & stipites teretes observantur, lignosi & cortice fusco vestiti. Et hæ sunt præcipuæ differentiæ, quæ inter utrumque intercedunt, hæcque differentias in eodem loco nascentes plantæ semper servant. Folia utriusque lævia, imperforata sunt: stamina longa & stylus in tria longa fila in utroque dividitur. Utraque species eodem pæne tempore, nostra nempe simul ac illa florem exuit; Augusto mense floret.

Distinctionis ergo illius ramulum, cum bona ejus figura, præterquam in *Iconibus Acad. Reg. Scient.* quæ in paucorum sunt manibus, non profert, appinximus, cujus descriptionem, cum a J. Bauhino *Hist. Plant. Tom. III. P. 2. L. 29. p. 385.* & Bello *Epist. III. ad Clus. p. CCCV.* satis accurate tradita sit, omittimus, nec hujus prolixiorum damus, quoniam reliqua cum illa specie communia habet.

*HYPERICUM MONTIS OLYMPI
WHEEL. ITIN. P. CCXXII T. CLI. F. 183.*

SUBFRUTESCIT & ex caule lignoso, spadiceo cortice vestito, dodrantes & pedales emittit ramulos tenues, teretes, e viridi albicantes aut leviter alterutra parte rubentes, foliis conjugatis planis, aveniis cinctos, Hyperico Canariensi frutescenti multifloro *Hort. Amst. Part. II. p. 135.* similibus, sed minoribus, luci objectis perforatis, in quorum summitatibus terni plerumque in pediculo communi nascuntur

F. 182.

F. 183.

F. 181.

Hypericum foet. frut. minus. *Hyper. foetid. frut. majus.* *Hyper. mont. Olympi* Wheel

Jacobaea Africana, perennis, viscosa lutea, Asplenii foliis Vaill.